

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. F.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Ortmanem, CSc., advokátem se sídlem Španielova 1267, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2006, č. j. 84891/2006/KUSK/OŽP-V-Še, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. J. K.**, **2) J. H.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2008, č. j. 5 Ca 324/2008 – 205,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2006, č. j. 84891/2006/KUSK/OŽP-V-Še. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a zúčastněné osoby 2 a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hořovice, odboru výstavby a životního prostředí ze dne 19. 4. 2006, č. j. Výst. 10730/05-Dh, kterým prvoinstanční správní orgán povolil Ing. J. K. 1) podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1. vodního zákona odběr povrchových vod ze vzduté hladiny Červeného potoka novým odběrným objektem přes stávající náhon do stávajícího rybníka v osadě Mrtník v množství max. 3 l/s, max. 94600 m³/rok; 2) podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2. vodního zákona nakládání s povrchovými vodami - jejich vzdouvání a akumulaci na místě Červený potok ř. km 19,547, k. ú. Chaloupky, okres Beroun, p. č. 620/9 při zachování minimálního průtoku Q_{min} v korytě Červeného potoka 0,019 m³/s; 3) uložil podle § 36 odst. 3 vodního zákona povinnost měřit vizuálně minimální zůstatkový průtok takto: při

minimálním průtoku od koryta pod jezem hladina v jezové zdrži dosahuje kóty pevné přelivné hrany jezu. Při tomto stavu přepadá voda přes hradidla okna ve střední části jezu paprskem výšky 0,05 m, což odpovídá právě průtoku $Q_{min} = 0,019 \text{ m}^3/\text{s}$; 4) vydal stavební povolení podle § 15 vodního zákona ke stavbě vodního díla „Stavba jezu na Červeném potoce“ na pozemcích p. č. 644/8, 620/9, 656 (PK 403) k. ú. Chaloupky a p. č. 618 k. ú. Hvozdec v členění na Objekt 1 – Jez s napouštěcím objektem a Objekt 2 – Náhon. Základní parametry jezu: druh pevný s hraditelným oknem ve střední části, výška 0,7 m atd.; 5) rozhodl podle § 61 odst. 5 vodního zákona o zařazení stavby do kategorie technicko-bezpečnostního dohledu IV.; 6) rozhodl, že námitkám účastníků řízení, paní J. H. a pana J. F., týkajícím se obavy z možnosti případného ohrožení majetku na pravém břehu Červeného potoka při velké vodě v důsledku stavby jezu se nevyhovuje.

V projednávané věci se jedná o v pořadí druhý rozsudek Městského soudu v Praze poté, co byl jeho rozsudek ze dne 3. 10. 2007, čj. 5 Ca 323/2006 - 121, zdejším soudem zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto upouští od podrobné rekapitulace skutkového stavu, který je oběma účastníkům, jakož i zúčastněným osobám znám, a v dalším se zaměřuje pouze na právní názor, jímž byl Městský soud v Praze zrušovacím rozsudkem zavázán, resp. na následné řízení před Městským soudem v Praze.

Rozsudkem ze dne 24. 9. 2008, č. j. 3 As 14/2008 - 178, uložil Nejvyšší správní soud Městskému soudu v Praze odstranit pochybnosti vyplývající z konfrontace projektové dokumentace Ing. K. s posudkem TBD a. s. např. výsledkem zpracovatele předmětné projektové dokumentace. Otázky měly podle Nejvyššího správního soudu směřovat k získání vysvětlení, co vedlo zpracovatele k návrhu zkrácení přelivné hrany jezu o více než 11 m oproti závěrům posudku, nakolik může být tento návrh stále ještě s posudkem TBD a. s. v souladu, nakolik byla respektována všechna doporučení a podmínky stanovené posudkem pro stavbu obecně (opevnění koryta v místě návratu vyběžené vody do koryta) a pro stavbu s kratší přelivnou hranou než doporučenou zvláště, resp. nakolik mohou být posléze uvedená kompenzační opatření při tak výrazném zkrácení přelivné hrany ještě efektivní. Byla-li pak projektová dokumentace Ing. K. označena za rozpornou s technickými normami mimo jiné proto, že navrhovala délku přelivné hrany 4,5 m, byla podle Nejvyššího správního soudu na místě otázka, nakolik je s technickými normami v souladu projekt stavby s přelivnou hranou o pouhých 30 cm delší. Podle výsledků dokazování měl pak Městský soud v Praze rozhodnout, zda se odlišnosti mezi uvedenými dokumenty a z nich plynoucí pochybnosti o souladu projednané dokumentace s obecně závaznými právními předpisy podařilo vysvětlit, resp. odstranit, nebo je-li na místě napadené správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze žalobu zamítl. Při ústním jednání vyslechl Ing. J. K., zpracovatele projednávané projektové dokumentace. Jez byl podle něj situován co nejvýše, aby byla zajištěna směrová návaznost v toku. Byl proveden tak, aby minimálně ovlivňoval průtoky a hladiny, zejména při povodňových situacích. Na rozdíl od předchozích návrhů byla konstrukce přelivu tvarována jako zaoblený betonový práh, který minimalizuje vliv na zúžení proudu. Délka přelivné hrany je 4,8 m, započítá se však třeba přelivnou hranu přes hrazení středního hraditelného okna o délce 1,2 m. Do přelivné hrany patří i boční pilířky, které převyšují přelivnou hranu o 10 cm, celková délka přelivné hrany je tak 8,3

m. Koryto se navíc v profilu jezu nezužuje žádnými bočními pilíři, ale lichoběžníkové stěny umožňují rozšíření, takže v úrovni levého břehu, který je nižší, má už šířka koryta 10,10 m. S cílem zajistit maximální ochranu objektu na pravém břehu nebyl uměle zvyšován levý břeh. Tím je zajištěno, že korytem i v profilu jezu bude převedena jakákoli vyšší hladina nebo voda při větších průtocích.

Podle Ing. K. postačí zajistit kapacitu profilu jezu na pětiletou vodu, větší průtoky mají možnost odtékat a protékat inundačním územím, které tvoří lesní a luční pozemky na levém břehu. Tyto kapacitně pomohou převést povodňový průtok a zvýšit ochranu pravého břehu. Pravý břeh je zpevněn kamennou rovnatinou v trase kolem stavení v pravém břehu, tj. pod jezem. Ten je stavebně opevněn. Levý břeh naproti tomu není ani v současné době žádným způsobem stavebně opevněn, a to právě proto, že se jedná o přirozený tok a i při současných situacích bude docházet k vymílání nebo k erozím na levém břehu. Zvýšení levého břehu a zajišťování kapacity koryta na vyšší než pětiletou vodu je technicky možné, ale snižuje se tím míra bezpečnosti pravého břehu, protože stejný průtok projde při vyšší hladině.

I v současné době bez jezu pak dochází k erozi levého břehu, protože v úseku toku pod jezem kolem nemovitosti v pravém břehu tvoří koryto potoka mírný pravotočivý zákrut, kde se erozní účinek soustředí do levého břehu. Jestliže při povodňových průtocích dojde k vybřežení vody do levého břehu, nebude podle Ing. K. důsledek návratu té části průtoky protékajícího inundačním územím do koryta potoka dramatický, protože hlavní část proudu protéká vlastním korytem. Jez průtoky hlavním korytem nebrání, takže hlavní část proudu půjde korytem a bude odstředivou silou tlačena k levému břehu. Proti tomu půjde menší část průtoky vracející se z levobřežní inundace zpět do koryta.

K dotazu soudu, proč nebyl použit údaj průtoky na říčním kilometru 19,547, kde má být jez postaven, ale údaj na ř. km 19,900 u hráze Zásalská, Ing. K. uvedl, že staniční neboli říční kilometráž není jednoznačný údaj ve všech podkladech a dokumentacích k toku, proto považoval za vyhovující objednat u Českého hydrometeorologického ústavu hydrologická data k jednoznačně definovanému profilu a tím je profil hráze Zásalská. Odchylka v hydrologických podkladech od profilu, který by zadával, tj. o 300 m níže po toku, je podle něj zanedbatelná s ohledem na to, že povodí tvoří 300 m toku a úzké sevřené údolí. Rozdíl v ploše povodí k profilu Zásalská a profilu navrhovaného jezu je menší než 2 %. Změna hydrologických údajů menší než 2 % pak neovlivní podstatně údaj o n-letých povodních, zvláště když hydrologické údaje o n-letých povodních jsou třetí třídy spolehlivosti, kde je rozptyl předpokládaný samotným zpracovatelem hydrologických údajů 30 až 40 %.

K dotazu soudu ohledně údaje v posudku TBD a. s., podle kterého $Q_{100} = 36,5 \text{ m}^3$, zatímco projektová dokumentace vychází z údaje $Q_{100} = 30,5 \text{ m}^3$, Ing. K. uvedl, že každý zpracovatel projektové dokumentace je povinen respektovat aktuální hydrologické údaje Českého hydrometeorologického ústavu (platnost hydrologických údajů byla podle norem pět let). Protože v podkladových materiálech, jakož i v posudku se pracuje s hydrologickými údaji z března 2000, zatímco projekt se zpracovával v roce 2005, objednal Ing. K. pro zpracování projektu aktuální hydrologické údaje (příloha č. 17).

K dotazu soudu, nakolik byla splněna podmínka posudku TBD a. s. ohledně opevnění koryta v místě návratu vybřežené vody do koryta, Ing. K. uvedl, že opevnění levého i pravého břehu provedl v rozsahu nezbytně nutném, aby vlivem erozního účinku proudící vody nedocházelo k narušení statiky a bezpečnosti jezové konstrukce. Místo návratu vody z inundačního území není řešeno. Pravý břeh opevněn je, jez navazuje na stávající opevnění v části, která prochází kolem nemovitosti na pravém břehu. Jak vyplývá z projektu, vliv vlastní konstrukce jezu na průběh hladin v korytě se týká pouze bezprostředního okolí nad a pod jezem. V ostatních úsecích je průběh hladin totožný jak v případě existence jezu, tak i v případě současného stavu bez jezu.

Podmínka posudku TBD a. s., že dojde k dostatečnému zavázání jezového tělesa na levé i pravé straně, je splněna. Proti průsakové činnosti, která by mohla být způsobena nedostatečným zavázáním jezové konstrukce do břehů, je v projektu navrženo zatažení žeber do břehu ještě dva metry za břehovou hranou.

K podmínce dostatečného opevnění břehů a dna koryta pod objektem jezu Ing. K. uvedl, že opevnění dna je řešeno balvanitým záhozem. Opevnění dna je protaženo v pravém břehu až do úrovně nad hladinu stoleté vody, v levém břehu je stejným způsobem zpevněn jak svah břehu, tak i břeh za břehovou hranou. Toto opevnění je provedeno do vzdálenosti nejméně 10 m za vlastní přelivnou hranou, což je dostatečné pro zajištění stability jezové konstrukce a nejbližšího okolí.

K dotazu zástupce žalobce, zda délka přelivné hrany 8,3 m ochrání před povodněmi většími než pětiletá voda, Ing. K. uvedl, že jez není protipovodňové opatření a nebyl navržen a projektován, aby chránil před povodněmi. Byl projektován za jiným účelem, ovšem současně tak, aby nedošlo k ohrožení pravého břehu potoka, resp. aby nestěžoval současný stav ochrany pravého břehu při průtoku vodou Q100.

Podle zástupce žalovaného žalobce nepředložil žádné konkrétní důkazy na podporu svého tvrzení, že stavba není bezpečná. Posudek Ing. Ch. je podle jeho názoru pouze volnou úvahou doplněnou šipkou, která neobsahuje žádné výpočty, nebere v úvahu proudění vody a drsnost povrchu.

Městský soud v Praze úvodem vlastního posouzení konstatoval, že celková délka přelivné hrany je (při započtení hraditelného okna a pilířků) 8,3 m, lichoběžníkový tvar stěn jezu pak umožňuje v úrovni levého břehu rozšíření dna koryta na 10,10 m. Následně se Městský soud v Praze zaměřil na otázku splnění podmínek stanovených posudkem TBD a. s. pro případ, kdy navržená délka přelivné hrany bude kratší než 16 metrů. Těmito podmínkami je 1) že jezový profil převede Q100 a hladina nevystoupí na úroveň pravého břehu, 2) dostatečné zavázání jezového tělesa na pravé i levé straně, 3) dostatečné opevnění břehu a dna koryta pod objektem jezu a 4) utlumení kinetické energie přepadající vody. Všechny uvedené podmínky shledal Městský soud v Praze splněnými.

Z kapitoly 6.4 projektové dokumentace vyplývá, že kapacita jezu je navržena na Q5, žalobce přitom namítal, že současná kapacita koryta do vybřežení na levém břehu je Q20. U ústního jednání Ing. K. vysvětlil, že levý břeh nebyl záměrně zvýšen, aby větší průtoky mohly odtékat a protékat inundačním územím. Zvýšením levého břehu by sice

bylo zajištěno převedení vyššího průtoku, snížilo by však bezpečnost pravého břehu. Pokud jde o výkres Ing. Ch., není tento možné považovat za kvalifikovaný důkaz, který by závěry Ing. K. zpochybnil. Soud tak vzal za splněnou podmínku posudku TBD a. s., že povodňové průtoky budou v místě objektu převáděny inundačním územím na levém břehu.

Dostatečným soud shledal rovněž vysvětlení Ing. K. k námitkám týkajícím se údajů Q100 (30,5 m³/s, namísto 36,5 m³/s) a umístění měření hodnoty průtoků (zda v ř. km 19,547 či ř. km 19,900). Správnost projektové dokumentace v části dovozující, že vlivem stavby jezu nedojde k přelítí pravého břehu ani při průtoku Q100, tak nebyla podle soudu vyvrácena ani kvalifikovaně zpochybněna. Soud proto shledal splněnou podmínku 1) posudku TBD a. s.

Stejně tak podmínky 2) a 4) posudku jsou podle soudu splněny, neboť jezové těleso bude dostatečně zavázáno (zatažení žeber do břehu 2 metry za břehovou hranou) a kinetická energie utlumena (balvanitá rovnánina prolitá betonem). Konkrétní námitky k této otázce nebyly žalobcem vzneseny.

Splněna je nakonec i podmínka 3) posudku TBD a. s. Opevnění dna za jezovou konstrukcí je v pravém břehu protaženo až do úrovně nad hladinou stoleté vody, v levém břehu jsou zpevněny jak svahy břehů, tak i břeh za břehovou hranou. Opevnění je dle projektu provedeno nejméně 10 m za vlastní přelivnou hranou, což je dostatečné pro zajištění stability jezové konstrukce a koryta v bezprostřední blízkosti za jezem. Podle Ing. K. je pravý břeh jezem ovlivnitelný asi 15 metrů, v tomto rozsahu je však již nyní opevněn. V rozsahu uvedeném v projektové dokumentaci bude zpevněn nově, aby bylo jisté, že zpevnění je bezpečné. Zpevněn bude i levý břeh.

Co se týká zpevnění břehu v místech, kde voda stéká z inundačního území zpět do koryta, jedná se podle Ing. K. o levý břeh, přitom neexistuje jednoduchá metoda, která by vypočetla, v jakých místech se bude voda vracet. Levý břeh podle Ing. K. není třeba opevňovat, neboť se jedná o přirozené koryto nacházející se v záplavové oblasti, kde i v současné době dochází k erozím. Posudek TBD a. s. pak požaduje zpevnění břehu koryta v místech, kde voda stéká z inundačního území zpět do koryta v případě potřeby. Ing. K. takovou potřebu neshledal, přičemž důvody, o které tento závěr opřel, se soudu jeví logické.

Podle názoru Městského soudu v Praze je třeba zohlednit rovněž skutečnost, že stavba jezu není protipovodňovým opatřením, jak na to poukázal Ing. K. při ústním jednání. Projektová dokumentace řeší zpevnění koryta a břehů toku v rozsahu, který je stavbou ovlivněn, nikoli tedy ve vzdálenosti, kde již průběh hladin stavbou jezu ovlivněn není. Toto je dle mínění soudu v souladu s ustanoveními vodního zákona a vyhlášky č. 590/2002 Sb.

Návrhu na doplnění dokazování výsledkem Ing. Ch. Městský soud v Praze nevyhověl. Ing. Ch. se k projektové dokumentaci vyjádřil ve Vodohospodářském posouzení ze září 2006. Jeho tvrzení, že po vyběžení vody do levého břehu nedojde k rozlivu, ale voda se krátkým obloukem vrátí a začne proces meandrování břehů, nebylo

kvalifikovaně doloženo. K tvrzení, že stavba zhorší odtokové poměry, neboť sníží kapacitu koryta z dnešních Q20 na Q5, soud odkázal na výpověď Ing. K., z níž plyne, že zajištění kapacity koryta na vyšší než pětiletou vodu znamená ve svém důsledku snížení ochrany pravého břehu. Další tvrzení, že zvolená délka přelivné hrany neplní požadavky bezpečnosti, není doloženo ani podloženo bližší argumentací. Podle soudu by výpověď Ing. Ch. k posouzení zkoumané otázky souladu projektové dokumentace s posudkem TBD a. s. nepřispěla.

Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) opět kasační stížností, ve které se dovolává důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nesprávného posouzení právní otázky soudem a vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, resp. že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit.

Pochyby stěžovatele o správnosti rozhodnutí žalovaného nebyly vyvráceny. Podle jeho názoru bude dále docházet k ohrožení a možnosti zničení jeho majetku. Nesouhlasí s argumentací Ing. K., podle které není Q100 jednoznačný údaj, ani s jeho zpochybňováním údajů hydrometeorologického ústavu, či jeho tvrzeními, že neřešil protipovodňovou ochranu, že zajištění ochrany před pětiletou vodou je dostatečné, resp. že pravý břeh je zajištěn. Tato jsou podle stěžovatele v přímém protikladu s dosavadním vývojem a stavy při jednotlivých povodních. Realizací stavby dojde ke zhoršení bezpečnosti při průtoku vody. Povolení stavby povede ke shromažďování vody, jejímu nadtékání a následné neovladatelné vodní kalamitě.

Při vybřežení se bude voda vracet do koryta, což bude mít za následek podemletí nezabezpečeného pravého břehu a jeho zřícení. Přesně takový byl průběh povodně v roce 1995, kdy došlo k velkým škodám na nemovitostech. Jez v ř. km 19.547 není bezpečný, naopak je zdrojem nebezpečí při povodni, neboť levý břeh je zde mimořádně nízký, nestabilní a podmáčený. Pokud by si stavebník postavil jez jen o 50 m výše proti směru toku, je toto místo hluboké a nedošlo by k ohrožení majetku, případně zdraví osob.

Nadále pak není splněna podmínka rozhodnutí Městského úřadu Hořovice ze dne 21. 5. 2001, podle níž musí být stavba navržena tak, aby zabezpečovala průtok vody v rozsahu kapacity koryta potoka. Tato kapacita je vyšší než $Q_{100} = 41,52 \text{ m}^3/\text{s}$. Toto rozhodnutí nebylo stěžovateli doručeno, nemohl uplatnit právo účastníka vyjádřit se v řízení, být informován o průběhu řízení a proti rozhodnutí podat opravný prostředek. Jez převede jen $Q_{\text{ř}} = 8,1 \text{ m}^3/\text{s}$, a návrh stavby tak nezabezpečuje průtok vody v rozsahu kapacity koryta nad stavbou, tj. $Q_{100} = 36,5 \text{ m}^3/\text{s}$.

Stěžovatel zopakoval, že jez má mít přelivnou hranu v délce 16 m, nejsou splněny podmínky dostatečného opevnění břehu i koryta pod objektem jezu ani tlumení kinetické energie. Stěžovatel je toho názoru, že jez nesmí nikoho ohrožovat. Stěžovatel trvá na svém

stanovisku, že projektová dokumentace neodpovídá posudku TBD a. s. a že parametry navržené stavby nejen že nezvýší bezpečnost zdraví, života a majetku občanů, ale bude působit opačně.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Zúčastněná osoba 2 se vyjádřila ke kasační stížnosti přípisem ze dne 18. 5. 2009. S obsahem kasační stížnosti plně souhlasí. Stavba jezu sníží kapacitu koryta, a tím i odtokové poměry při převádění povodňové vody, bude docházet ke škodám na sousedících nemovitostech a bude ohrožen život a zdraví. Projektová dokumentace Ing. K. je chybná, vychází z údajů v ř. km 19,000 VD Zásalská a výpočty průtoků tak nejsou pravdivé. Délka přelivné hrany musí být 13,2 m, jak navrhuje Ing. Ch.

Zúčastněná osoba 2 dále uvedla, že v současnosti je zvyšována kapacita Vodního díla Zásalská, což považuje za správné, patřičná pozornost by však podle jejího názoru měla být věnována rovněž jezu Kubricht, který přímo ohrožuje rodinný dům stěžovatele, jakož i další nemovitosti, včetně rodinného domu zúčastněné osoby 2. Zúčastněná osoba 2 proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Úvodem nutno předeslat, že hranice přezkumu Nejvyšším správním soudem se v tomto stadiu řízení omezují na posouzení: 1) zda Městský soud v Praze respektoval závazný právní názor vyslovený v jeho zrušovacím rozsudku a 2) zda na základě doplněného dokazování učinil zjištěnému skutkovému stavu odpovídající právní závěry. Současně je třeba konstatovat, že samotným textem kasační stížnosti neposkytl stěžovatel zdejšímu soudu téměř jakýkoli prostor takto vymezený přezkum realizovat, neboť kasační námítky se omezují dílem na opakování již dříve uplatněných tvrzení (stavba jezu zhorší bezpečnost nemovitosti v jeho vlastnictví, vhodnější by bylo umístění alespoň o 50 m výše proti směru toku, jez má mít přelivnou hranu 16 m, projektová dokumentace neřeší opevnění koryta a břehu pod objektem jezu, není utlumena kinetická energie), dílem na určité „matení pojmů“ (kapacita koryta potoka bez jezu je vyšší než Q₁₀₀...). Relevantní informace včetně argumentace odporující závěrům Ing. K. jsou pak obsahem oponentního posudku Ing. Ch., jenž stěžovatel předložil spolu s kasační stížností. Tento posudek však neměl Městský soud v Praze v době svého rozhodování k dispozici, a nemůže mu být tudíž kladeno k tíži, že se s argumentací zde uvedenou nevypořádal a z tohoto hlediska posuzovat zákonnost jeho rozhodnutí.

Z doplněného dokazování zejména vyplynulo, že celková započitatelná délka přelivné hrany je 8,3, potažmo 10,10 metrů; že k vybřežení do levého břehu sice dojde již při Q₅, nicméně zajištění koryta potoka na vyšší než pětiletou vodu by vedlo spíše ke zvýšení nebezpečí ohrožení stěžovatelovy nemovitosti než naopak. I v případě vybřežení vody zůstane podle Ing. K. většina průtoků vedena korytem potoka, proto případný návrat

této vody do koryta nebude podle jeho názoru dramatický. Hlavní proud v korytě náraz vracející se vyběžené vody utlumí. Opevnění je pak projektováno v rozsahu, který je přímo ovlivněn stavbou jezu; zavázání jezového tělesa je podle Ing. K. dostatečné, když navrhuje zatažení žeber do břehů dva metry za břehovou hranou.

Na základě takto doplněných zjištění dospěl Městský soud v Praze k závěru, že pochybnosti ohledně souladu projektové dokumentace s posudkem TBD a. s., resp. obecně závaznými předpisy byly odstraněny. Přelivná hrana je sice kratší než je posudkem doporučená délka, všechny podmínky posudku pro tento případ jsou však projektovou dokumentací splněny, neboť projektant v průběhu řízení prokázal, že jezový profil převede Q100 aniž by hladina vystoupila na úroveň pravého břehu, že jezové těleso je dostatečně zavázáno na pravé i levé straně, že břeh i dno koryta pod objektem jezu jsou dostatečně opevněny a že kinetická energie přepadající vody bude utlumena. S argumentací, o kterou Městský soud v Praze své závěry opřel, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje. Stěžovatel pak sice projevil v kasační stížnosti nesouhlas s názory Ing. K., jeho argumentace však nijak nesměřuje proti důvodům, na kterých je odůvodnění napadeného rozsudku vybudováno.

Z výše uvedeného vyplývá, že Městský soud v Praze plně respektoval závazný právní názor zdejšího soudu, vyslechl podrobně projektanta stavby ke všem otázkám, které se jevily jako sporné, a na základě takto doplněného dokazování (při absenci relevantních důkazů ze strany žalobce) učinil adekvátní právní závěry. Tyto pak stěžovatel v kasační stížnosti žádným způsobem nezpochybnil. Důvody kasační stížnosti tedy nejsou opodstatněné a rozsudek Městského soudu v Praze netrpí tvrzenou vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2009

Vlašín

JUDr. Jaroslav

předseda senátu